

csiknak kökeményébe? Nemde a rajta kívül lüktető világ akasztkodik semmi-létébe, hogy araszolva érintgesse részeit? S vajon bűn-e, hogy párnává, lány-arccá változni képtelen, s e helyett inkább a kutató kézbe veti nyilalló horgonyát? Vajon tudja-e a kaktusz – s ha mégis tudná, mit tehetne ellenük – hogy a gennynek bacilusai mindeneken rajta ülnek?! Hogy a védekezésnek apró szűrőszálai tapintva-sajló, lüktető lobot vetnek? Aztán: kérdezte-e már szisszenő ember valaha is: vajon a kaktusznak nem fáj-e szintűgy? Lehet, kibuggyan annak vére is, a nyirkos drága nedv egymásba todul a csonk tövében. Volna panasza, panaszra szava, szóra hangja... ám a hangra értő fület hol találna? Vinné-hordaná száz kaktusz-idegsejt e kettős jajdulást, embervér s növénynedv mikro-hangjait. De hát a serkentés árkának alvadása alvaszthatná-e a lélek buggyanását: hogy van, hogy miért éppen ilyen, s létével mért merészelte beléakadni? S kérdezné a mágus: az ember fájó szisszenése néki szól-e egyáltalán? Nemde-nem a túske szólalt meg, hanem csak az idegek vészjelzőjén futott végig az egyenáram: a fájdalom?

S egyáltalán: vajon mindez nem csupán csak áltatás, a kaktusz-léttel eljegyzett anyag mimikrije, hogy magát idegen kezekre fel ne adja? Mert így és akkor hátha átok teljét hordja magán: Hiszen nincs ki simitya-becézó kezét borítaná e sündiszno-test fölébe, hátha lelket rejt a mélye, s ősidők óta – mint az elvarázsolt – e lágyan simító kézre vár?

A kaktusznak-képzelt makro-világ vajon létezik-e, s nem-e csak mi vagyunk önnön kaktuszságunk üdvözítő-kárhozító tömlőcébe zárva?? S ez a kulcsa e kettős zárnak.

1969. október 18-19.

- ÉRKEZŐ - versei:

NEM VAGY ITT

Füvek, virágok esti hamva
kátránnyal itatott vizek,
mint ázott ing – hozzám tapadva
csattog, szorít a rémület.

Mint meglazult szeg – porbahullt már
a fény a lombrések közül,
puhány-magányom összecsiszkál
s ezüstlő nyállal megjelöl.

Hiányodhoz már szoktatom
magam, míg kék borosta serken
a csöndre, s rozsdás fájdalom
piroslik vasravert szivemben.

Kiköpte szájából a zöldet:
sötétlő ásitás a fa,
embernyi árnyak gömbölyödnek
begörbült ágain:

akasztottak közt jössz haza.

ELMENT A GYERMEK

Mozdulataimból, szememből
elment a gyermek, aki voltam,
ránckba gyűr a fodrozó víz,
árnyam sötétlik rajta holtan.

Elment, mint rongyaikban ázva
a hőmunkások márciusban,
kerek cipője messzi csillog
a szöke, süppedő homokban.

A kirakatnál meg nem állít
kilesni, mit kapok jövőre.
Megkapta már a szebb jövőt,
s amit nem loptak el belőle.

A kis gyámoltalan kisírta,
hogy férfiként legyen szabad,
hát könny nélkül maradj magadra,
te rozsdát síró vasdarab!

KÉT DIMENZIÓBAN

Tikkasztó meleg volt. A levegő szinte állni látszott. Fű, fa, állat,
ember eső után áhitozott. A por megült a fák levelein, és így a fásor
szinte alig különbözött a mellette húzódo búzatablától.